

PREGUEM PELS NOSTRES GERMANS DIFUNTS TOT RECORDANT
ELS SEUS EXEMPLES

ÍNDEX

Víctor Trias i Bertran

Pere Ferrer i Pi

Felip Carsi i Vérgez

Joan Suñol i Esquirol

Joan Segarra i Pijoan

Antoni Badia i Graells

Josep Maria Cusidó i Güell

Josep Maria Elias i Xivillé

Antoni Vidal i Ramos

Josep Solé i Assens

Josep Maria Lop i Sebastià

Gabriel Codina i Mir

Juan C. Casamayor i Castellnou

**"Si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor.
Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que Crist
va morir i va tornar a la vida per ser Senyor de morts i de vius".
(Rm. 14,8-9)**

Joan Suñol i Esquirol

Nat a Barcelona el 14.02.1947
 Ingressat al Noviciat de Raimat el 02.10.1966
 Ordenat a Barcelona el 17.11.1978
 Darrers vots el 02.02.1983
 Morí a Barcelona el 15.12.2007

La mort del Joan el 15 de desembre de 2007, d'embòlia pulmonar, a l'Hospital de Barcelona, va resultar una inesperada i dolorosa sorpresa per a tots, excepte per a ell mateix que venia dient des d'unes setmanes abans: "...em moriré".

Nascut a Barcelona el 14.02.1947, havia celebrat mesos enrere els seus 60 anys. Era el novè, el més jove dels nois, d'entra onze germans i germanes, tots ells vius, llevat d'un mort a poc de néixer. Amb ocasió de la ordenació sacerdotal havia escrit: *Te doy gracias, Señor, porque tu Espíritu de amor está presente en todas las personas que me han rodeado...* i seguia enumerant els grups que l'havien envoltat fins aleshores, començant per la seva família. Aquesta constatació la va anar incrementant quan al llarg dels anys es multiplicaren les persones amb les que va arribar a establir relació personal.

Els seus pares, cristians de pedra picada, i plens de seny van tirar endavant la nombrosa fillada, que tenia com a casa pairal, lluny de tota ostentació, el pis del carrer Trafalgar, a Barcelona. El treball del pare, gerent de la *Empresa Siderúrgica Asturiana*, imposà a la família un desplaçament de quatre anys a Avilès, precedits per dos estius a Salinas. Astúries resultà significativa en la infància de Joan. Sovint explicaria després, sense complexos, el fet que se li donés millor expressar-se en castellà que en català, per que de petit, a Astúries, per tal de superar algunes dificultats d'aprenentatge degudes a dislèxia, van recomanar als seus pares que amb ell s'empres una sola llengua.

Des del curs 1955-1956, amb la família retornada ja a Barcelona, Joan estudia al Col·legi de Casp. Posteriorment cursa el primer any d'enginyeria tècnica mecànica a l'*Escola Industrial de Barcelona*. Són aquests uns anys de fort engatjament a la Berchmans: Congregació Mariana, grup d'amics...

Amb 19 anys, el 2 d'octubre de 1966, comença el noviciat a Raimat. Dos dels seus germans, Miquel (ara a Tarragona) i Ignasi (a Bolívia), l'han precedit en la

Companyia. Els tres germans jesuïtes, cadascun amb la seva personalitat ben diferenciada, mantindran entre ells una profunda vinculació i relació personal al llarg de la seva vida, així com amb els altres germans i germanes. La relació familiar amb la Companyia venia de lluny, tant per banda de la mare, com del pare. L'avi Suñol fou dels fundadors del *Colegio Moderno del Centro de Ntra. Senyora del Carmen y San Pedro Claver*, al barri del Clot, que l'any 1900 amb 24 alumnes, iniciava el que el 1941 va passar a ser l'*Escola Tècnica i Professional del Clot*. El pare del Joan, congregant i enginyer industrial, fou el primer director d'aquesta escola. En aquest centre i escola del Clot, força ampliat (en el curs 2007-2008 comptava amb 2.504 alumnes), Joan desenvolupà gran part de la seva activitat en els tretze últims anys de la seva vida, com a professor d'automoció, col·laborador ministerial en la Comunitat Cristiana. i "monitor de monitors" en l'Esplai de Joves, entre d'altres dedicacions. I ja abans, tant en els anys 1970ss. com en els 1980ss., havia col·laborat intermitentment. Així que han estat tres generacions de la família Suñol les que han mantingut la vinculació significativa amb aquest centre, al llarg de més de cent anys.

En ingressar Joan a la Companyia, no havia passat un any de la clausura del Concili Vaticà II i la XXXI Congregació General de la Companyia de Jesús encara es trobava reunida. El seu noviciat fou el darrer que va tenir lloc a Raimat, quan l'edifici resultava massa gran, per al reduït nombre de novicis de la seva promoció. Acabat el noviciat, Joan fou dels qui inauguren un nou tipus d'habitatge i de formació que marcarà des d'aleshores la vida de la Província i la seva. Hi encaixà bé, i a més de rebre, va aportar força a les comunitats i amb els companys concrets amb els que convisqué.

Ell fou un dels iniciadors, a la tardor del 1968, de la comunitat del carrer València, 199, 3r 2a, a l'esquerra de l'Eixample barceloní i el 1977 ell segueix amb la comunitat que es trasllada al barri de Gràcia (pis del c/Astúries 83). Acabarà els estudis d'enginyeria tècnica i estudiarà teologia bàsicament en règim de tutoria que s'adequa força a la seva manera de ser.

Educador de joves en risc social, OBINSO

El 26 de juliol de 1992 Joan posa la firma final al seu llibre *Educar a jóvenes de riesgo social*. Pensa que ha arribat l'hora de cloure tot un cicle de vint-i-tres anys (1967-1990) culminats en el darrer període, al front de la llar d'*OBINSO*, a Badalona. Escriu: "*he estado relacionado con jóvenes en situación de alto riesgo o con conductas delincuenciales , viviendo con ellos día y noche , como educador*". (pàg.. 11). El seu itinerari de relació amb nois amb aquesta mena de històries abasta el viscut a l'*Instituto Ramon Albó*, les visites a la presó, i ja des de *OBINSO*, un primer pas per les llars de Badalona, i la convivència a la Casa del Pinar al Brull, (aquí amb Josep Mª Agustí, com a cap de casa). En el curs 1980-81 viu a fons la Tercera Prova a Salamanca, amb el P. Tejerina com a Instructor.

És en tornar de Salamanca quan Pere Cornelles, el fundador i director d'*OBINSO*, li proposa obrir de nou la llar de Badalona enfocada aquest cop a nois més joves, amb Joan com a cap de casa. Els nou anys (1981-1990) d'aquesta profunda experiència educativa són els que resten reflectits en el llibre esmentat, de factura ben original: to epistolar autobiogràfic, anàlisi seriós de l'evolució de cada noi i de la llar en el seu conjunt, relació amb els altres educadors/educadores, indagació objectiva del resultats obtinguts, paper de la comunitat (la de Creu Coberta) i dels companys jesuïtes, pas del Senyor per la vida del Joan.

L'he rellegit ara i una sensació de profund respecte i admiració per la tasca i la persona transparentada en el relat, em revifa el que la llarga convivència amb ell m'havia donat. Contràriament a la sensació que l'exterior, sovint descurat, oferia el Joan, la dedicació i finor en la recerca neta del que més pogués ajudar a fer aflorar i sanejar la humanitat de cada noi, és una constant en ell. La capacitat d'interpretar i

encaixar l'agressivitat desfermada en aquests processos, el qualifica com a educador excepcional. I de fet, aconseguirà rescatar per a la vida i per a la societat uns nois que tenien molts números per haver acabat com a carn de presó.

“Trigo limpio”

El 1990-1991 Joan viu un any sabàtic en la comunitat de Lleida. En el cicle vital que segueix després (1991-2007) viurà en comunitats molt reduïdes, a Terrassa primer, i a la Salut Alta de Badalona, en els últims anys. En totes dues recolzarà el viure comunitari i col·laborarà en les feines dels seus companys.

Continua en aquests anys relacionant-se amb joves: *Aula Taller Cruïlla* amb els Salesians de Ciutat Meridiana (1992-1999), la ja esmentada dedicació a l'*Escola i Centre del Clot*, i també, la freqüentació amb nois tractats anteriorment que el buscaran sovint per celebrar els seus esdeveniments vitals. Les eucaristies celebrades en ocasió de la seva mort, a Sant Cugat i al Clot, testimoniaren la bona entrada i gran estimació que li tenia tanta gent de diverses condicions i edats.

Joan era intuïtiu, traçut, tenaç en les seves dedicacions i aficions (muntanya; conductor per rutes forestals en 4L, primer, i en furgoneta, després; informàtica i noves tecnologies: GPS...; observació de les estrelles amb telescopi; horòscops -fins i tot el xinés-; bioritmes...), poc donat a l'abstracció i ben capaç de concentrar-se en allò que de debò l'interessava. Complidor i servicial; alegre, espontani i sincer, deixava anar “ben sonora” la rialla o l'exclamació desinhibida, sense formalisme.

Un professor del Clot, m'havia dit que els seus alumnes apreciaven en el Joan allò que a Castella diuen: “trigo limpio”. Per aquí devia anar el fet sovintejat que l'esment del Joan provoqués un somriure complagut en tantes persones. Que ara tingui el goig de veure il·luminat el rostre del Senyor sobre ell.

Lluís Recolons i Arquer sj

[tornar](#)

Després vaig veure un cel nou i una terra nova.

El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia.

Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs.

I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: "Aquest és el Tabernacle on Déu habitarà amb els homes".

Els seran el seu poble, i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment.

Perquè les coses d'abans han passat." (Ap.21,1-4)